

mohl vyřídití odvolání obžalovaného z viny, trestu a nepodmíněného odsouzení, nelze zbaviti účinnosti stížností dozorčí podle § 15 tr. ř., (sr. rozh. čís. 1743 víd. sb.), ježto podle § 481 tr. ř. je opravný prostředek proti usnesením okresních soudů přesně upraven; nápravu lze zjednati jen zmateční stížností na záštitu zákona. Bylo proto zmateční stížnosti na záštitu zákona vznesené generální prokuraturou podle §§ 33 a 479 tr. ř. vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5192.

Poškodený, ktorý v dobe, kedy obžalobu zastupoval ešte verejný žalobca, pri svojom svedeckom výslechu pred súdom prehlásil, že nežiada potrestanie obžalovaného, vzdal sa tým práv súkromného žalobcu a nemôže už ako náhradný súkromný žalobca vystúpiť.

(Rozh. zo dňa 17. januára 1935, Zm IV 178/34.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti V. D., obžalovanému z prečinu zneužitia úradnej moci, odmietol zmätočnú sťažnosť náhradného súkromného obžalobcu.

D ô v o d y:

Proti rozsudku vrchného súdu podal zmätočnú sťažnosť náhradný súkromný obžalobca na základe § 384, čís. 9 a § 385, č. 1 a), b) tr. p.

Pri preskúmaní tejto zmätočnej sťažnosti presvedčil sa najvyšší súd, že poškodený J. K. za stopovania pri svojom súdnom výsluchu ako svedok u okresného súdu v S. dňa 12. januára 1933 prehlásil, že nežiada potrestanie obžalovaného. Toto vyjadrenie poškodeného obsahuje zrejme zrieknutie sa práva súkromného žalobcu. Po tomto vyjadrení nemôže už poškodený ako náhradný súkromný žalobca vystúpiť, pretože upustením od súkromnej žaloby podľa odst. 1 § 49 tr. p. práva súkromného žalobcu zanikajú a podľa odst. 4 § 49 tr. p. upustenie od súkromnej žaloby nelze odvolať a tá okolnosť, že poškodený toto vyjadrenie učinil v dobe, kedy žalobu zastupoval ešte verejný žalobca, účinok zrieknutia nemení. Poškodený nebol preto oprávnený k ohláseniu a prevedeniu zmätočnej sťažnosti a jeho zmätočná sťažnosť mala byť podľa § 32 tr. p. nov. odmietnutá súdom, u ktorého bola podaná. Pretože sa tak nestalo, preto najvyšší súd zmätočnú sťažnosť, ako podanú osobou k tomu neoprávnenou, podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietol a podľa § 30 por. nov. nehľadel na to, či sú tu také dôvody zmätočnosti, ktoré ináčej treba brať v úvahu z úradnej povinnosti.

Čís. 5193.

Ustanovení § 55 a) tr. zák. a § 400 veta prvá tr. ř. mají místo jen, byl-li obžalovaný rozsudkem soudu první stolice nebo nálezem vyšší soudní stolice odsouzen k trestu na svobodě nebo k trestu peněžitému,

nikoli i v případě, v němž prezident republiky, použiv svého práva udíletí milost ve věcech trestních, prominul odsouzenému trest smrti pravoplatným rozsudkem trestního soudu uložený a ustanovil na místě tohoto trestu náhradní trest na svobodě.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1935, Zm I 1227/34.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení krajského trestního soudu v Praze ze dne 15. března 1932, jímž se do přisouzeného náhradního trestu 20 roků těžkého žaláře započítává A. K-ému nezaviněná vazba, takto právem: Usnesením krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. března 1932, jímž byla A. K-ému do přisouzeného náhradního trestu 20 roků těžkého žaláře, t. j. do náhradního trestu, jenž byl rozhodnutím presidenta republiky ustanoven na místě trestu smrti A. K-ému pravoplatným rozsudkem krajského soudu trestního jako soudu porotního v Praze ze dne 17. září 1931 uloženého započtena »nezaviněná vazba«, byl porušen nákon, a to v ustanovení 1. odst. § 411 tr. ř. a dále v ustanovení § 55 a) tr. zákona, pokud se týče v ustanovení 1. věty § 400 tr. ř.

Důvody :

Rozsudkem krajského soudu trestního jako soudu porotního v Praze ze dne 17. září 1931 byl obžalovaný A. K. uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a odsouzen za to podle § 136 tr. zák. k trestu smrti. Zmateční stížnost obžalovaným do tohoto rozsudku podaná byla rozsudkem nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 27. listopadu 1931 zamítnuta, takže rozsudek soudu prvé stolice vešel v moc práva. President republiky, použiv svého práva udíletí milost ve věcech trestních, prominul rozhodnutím ze dne 10. března 1932 odsouzenému trest smrti a ustanovil náhradní trest 20letého těžkého žaláře, zostřeného čtvrtletně postem a ve výročí činu, t. j. 30. května, uzavřením v temné komůrce a tvrdým ložem. Výkon tohoto náhradního trestu měl podle tohoto rozhodnutí započítati dnem tohoto rozhodnutí. Krajský soud trestní v Praze, byv výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 12. března 1932 zpravem o tomto rozhodnutí presidenta republiky, učinil dne 15. března 1932 v neveřejném sedění, jehož se zúčastnil též člen státního zastupitelství v Praze, jednohlasně toto usnesení: Do přisouzeného náhradního trestu 20 roků těžkého žaláře započítává se A. K-ému nezaviněná vazba od 31. května 1931 7 $\frac{3}{4}$ hod. do 17. září 1931 14 hod. a od 28. listopadu 1931 8 hod. do 10. března 1932 8 hod. O tomto usnesení dovědělo se státní zastupitelství zřejmě již při zmíněném sedění a byl o něm, jak lze předpokládati, obžalovaný uvědoměn při prohlášení svrchu uvedeného rozhodnutí presidenta republiky. Dohlédací stížnost státního zastupitelství podle § 15 tr. ř. nebyla by tu podle judikatury nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího na místě (rozh. čís. 1446 a j. sb. n. s.). Usnesení je pravoplatné.

Podle 1. odst. § 411 tr. ř. přísluší prominouti nebo zmírniti trest, pokud zákon jinak neustanovuje, presidentu republiky. Není a nebylo ani v době, kdy došlo ke zmíněnému usnesení, zákonného ustanovení, jež by opravňovalo sborový soud první stolice ku prominutí nebo zmírnění trestu smrti, jež jako sborový soud porotní svým pravoplatným rozsudkem uložil. Právo prominouti nebo zmírniti trest smrti, o nějž tu šlo, příslušelo tudíž jedině presidentu republiky. Opatření citovaným usnesením krajského soudu trestního v Praze učiněné záležitosti však ve zkrácení náhradního trestu na svobodě rozhodnutím presidenta republiky na místě trestu smrti ustanoveného, tedy ve zmírnění tohoto náhradního trestu a v důsledku toho též ve zmírnění trestu, uloženého uvedeným pravoplatným rozsudkem krajského soudu trestního jako soudu porotního v Praze. Podle toho byl citovaným usnesením porušen zákon v ustanovení 1. odst. § 411 tr. ř. Zmíněné usnesení nedovolává se na odůvodněnou opatření jím učiněného určitého ustanovení zákona. Ze slov »nezaviněná vazba«, v tomto usnesení se vyskytujících, lze však s určitostí souditi, že krajský soud trestní vycházel při započtení vazby, již odsouzený vytrpěl před vynesením rozsudku soudu první stolice, t. j. při započtení vazby od 31. května 1931, 7³/₄ hod., do 17. září 1931, 14 hod., z ustanovení § 55 a) tr. zák. a při započtení další vazby z ustanovení 1. věty § 400 tr. ř. Tyto zákonné předpisy mají však místo jen v případech, v nichž byl obžalovaný rozsudkem soudu první stolice nebo nálezením vyšší soudní stolice odsouzen k trestu na svobodě nebo k trestu peněžitému, nikoli i v případě, v němž prezident republiky, použiv svého práva udíletí milost ve věcech trestních, prominul odsouzenému trest smrti pravoplatným rozsudkem trestního soudu uložený a ustanovil na místě tohoto trestu náhradní trest na svobodě. Podle toho byl citovaným usnesením porušen zákon též v ustanoveních § 55 a) tr. zák. a 1. věty § 400 tr. ř.

Čís. 5194.

Účel ustanovení § 18 odst. 3 zák. čis. 126/33.

Zákon tu nestihá jen dopravu cizozemských tiskopisů po živnostensku, nýbrž dopravu jich vůbec.

Pro trestnost stačí již, že byl překročen zákaz dovozu; nezáleží na tom, naznačuje-li politické smýšlení dovozce, že byl sledován další cíl, či nikoli.

Před účinností zákona čis. 126/33 vyslovené odnětí poštovní dopravy tiskopisu ve smyslu § 26 zák. čis. 6/1863 nahrazuje podle § 19 odst. 4 tohoto zákona náležitosti ve smyslu § 10 odst. 2 téhož zákona, podmiňující jinak trestnost skutku podle § 18 odst. 3 zákona.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1935, Zm I 681/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 26. dubna 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 18 odst. 3 zákona ze dne 10. července 1933, čis. 126 sb. z. a n.